

A 11 szülinap és a 12. Végre! szerzőjétől

13 ajándék

fine
selection

WENDY MASS

Wendy Mass

13 ajándék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*A lányomnak, Chloe-nak, akitől több
ajándékot kaptam életem első öt évében,
mint amiről valaha is álmodtam.*

Első fejezet

Ahogy az minden nagy melléfogással lenni szokott, az enyém is egy baklövessel indult.

Ha teljesen őszinte akarok lenni, biztosan nem tekernék alkonyatkor a sulí felé, alávaló tettek elkövetésére készen, ha nem érkezett volna múlt hónapban az a távirat. A kecskebak egy kicsit később jött.

A távirat egyenesen Madagaszkárról futott be, ahol valószínűleg nem olyan könnyen hozzáférhetőek a telefonok, a számítógépek vagy egyéb modern kommunikációs eszközök. Anyu hónapok óta készül a nyaralásunkra az Afrika partjaitól nem messze található hatalmas szigeten. Apu és én végigkövethetjük, ahogy a bambuszmakik párválasztási szokásait tanulmányozza. Bár nem úgy hangzik, azért ez mégis sokkal jobb móka lesz, mint a tavalyi nyár, amikor azt nézhettük végig, hogyan katalogizálja az ecuadori erdőlakó lények ürülékét.

Ürülék = kaka.

Anyu mondjuk korábban még soha nem kapott táviratot egyenesen Madagaszkárról, úgyhogy arra jutottam, ez biztosan valami fontos ügy lehet. Teljesen belesápadt, amikor elolvasta. A pasi, aki kihozta, csak állt a nyitott ajtóban. Véleményem szerint a borralalóját várta, de azt ugyan nem kapta meg.

Anyu összegyűrtte a táviratot, mielőtt elolvashattam volna, de azt mondta apunak és nekem, hogy épp most lett belőle a makikutatás vezetője. Nem igazán értem, miért borította ki a hír ennyire. Csak idő kérdése volt, hogy megkapja ezt a munkát.

Amióta megjött a távirat, anyu meglehetősen zavartan viselkedik. Már azt sem kérdezi meg, kész van-e a házim, vagy vannak-e új barátaim (ami amúgy általában a két kedvenc témája). Akármikor próbálok beszélgetést kezdeményezni vele, csak motyog valamit, aztán kibotorkál a szobából. Ma reggel a fagyasztóban, a jégkrémes dobozok mellett bukkantam rá a kulcsaira.

A gyerekneveléssel kapcsolatban tanúsított hozzáállása mindig is az elnyomás és a túlzott féltés között mozgott. Még rácsos ágyban aludtam, amikor belém sulykolta, hogy ha szóba állok idegekkel, bezöldül a nyelvem. Nyolcéves koromig ezt el is hittem. Soha nem alhattam másoknál, és a mobilomban is van egy GPS-követő, ami az ő számítógépéhez van kötve. Anyu megígérte, hogy csak akkor aktiválja, ha eltűnök, de amikor a múlt hónapban megálltam rágógumit venni, küldött egy SMS-t, hogy vigyek haza tejet. Véletlen lenne? Nem hiszem.

Szóval valószínűleg igencsak félrecsúsztatott valami az ítélőképességgemmel, amikor egy pillanatnyi elmezavarnak köszönhetően belementem, hogy Shelby Malone és öribarijai (vagyis elhivatott követői) részére lenyúlom a suligazgatónk imádott kecskéjét azért az ígéretért cserébe, hogy a hetedik évfolyam utolsó két hetére

velük ülhetek ebédnél. Ezért mégis ki hibáztatna? A saját anyámnak köszönhető a félresiklásom.

Ma este lényegében pont azt fogom tenni, amire anyu éveken át igyekezett rávenni: társasági eseményen veszek részt a korombeliek egy csoportjával. Ijesztő és illegális, de attól még társasági. Anyu elképesztő módon szereti minden lépésemet nyomon követni, állandóan nyaggat, hogy szerezzek barátokat, és csináljak dolgokat. Ő már csak ilyen bonyolult.

Arra jöttem rá, hogy ha a pálya szélén maradok, az nagyban hozzásegít, hogy kimaradjak a sok iskolai drámából. A gond ezzel csak az, hogy néha éppen az sodorja bajba az ember lányát, ha megpróbál kimaradni belőle. Azt a törekvésemet, mely szerint nem veszek részt egyetlen csoportos projektben vagy tevékenységben sem, a tanáraink nem kifejezetten díjazták. Minden alkalommal, amikor emiatt bajba kerülök, anyu módfelett csalódottnak tűnik. Ő kétségtelenül soha semmit sem szúrt el egész életében. Mondjuk az viszont jó, hogy soha nem büntet meg. Az arcára kiülő kifejezés önmagában is bőven elég.

Nos, a ma esti cselekedetem nem igazán olyasmi, amire anyu gondolt, de a folyamat már beindult. Innen nincs visszaút. Eszeveszett tempóban tekerek. A biciklim egyre közelebb repít a sulis parkolójához és a gyanútlan kecskéhez. Szerettem volna háttérbe olvadni a küldetésem alatt (már amennyire ez lehetséges, mivel nagyjából harminc centivel magasabb vagyok minden lánynál az évfolyamomban, köszönhetően az óriási méretű apukámnak). Lehet, hogy anyut épp lefoglalja a munkája, de azért nem kerüli el minden a figyelmét. Kizárólag úgy enged el este biciklizni, ha gyakorlatilag az egész testemet élénksárga fényvisszaverő cuccok borítják, síp van a nyakamban, és gázspray lóg a csuklómon. Mindez

egy olyan városban, ahol a legnagyobb büntett az itt eltöltött két évünk alatt az volt, amikor a kis Richie Simon meglovasított egy csípős paprikát Mr. Jones kertjéből. Richie azt állította, hogy a cipője talpára ragadt, amikor az odapottyant baseball-labdáját igyekezett visszaszerezni, és ha ez igaz volt, csekély esélyt látok rá, hogy megette volna. Szegény srác olyan sokszor és annyi színben hányt, hogy még a zsémbes öreg Mr. Jonest sem vitte rá a lélek, hogy feljelentést tegyen ellene.

Városunk történetének legnagyobb bűncselekményét én készülnök most elkövetni. Nagyon óvatosnak kell lennem, és nem szabad hagynom, hogy úrrá legyen rajtam a félelem. A filmekben mindig pont a félősek tesznek valami nagy butaságot, például elejtik a pénztárcájukat, benne az igazolványukkal. Nekem hatalmas pattanás virított az arcomon, amikor az igazolványképemet csinálták, úgyhogy az semmiképpen sem kerülhet a városi újság címlapjára. Amikor odaérek a sulihoz, elrejttem a biciklimet a bokorban, és imádkozok, hogy ott biztonságban legyen. Ez a legkedvesebb tulajdonom.

Ma, valamivel korábban, még iskolaidőben Shelby egy vonalzó segítségével kiiktatta a tornaterem ajtajának zárját, hogy be lehessen jutni rajta. Ez nekem soha nem jutott volna eszembe. Nem mintha valaha is gondolkodtam volna rajta, hogy betörök egy iskolaépületbe. Az onnan való kitörés már megfordult a fejemben, a másik irány viszont még soha.

A bejutásom zökkenőmentes, átsprintelek az üres tornatermen, ami sokkal nagyobbnak tűnik, mint korábban valaha is. Az egyetlen ember, akire figyelnem kell, az éjjeliőr, aki Shelby elmondása szerint a munkaideje javát az ebédlőben tölti, zenét hallgat, és ugyanazt a pontot törölgeti a padlón újra és újra. Azért választottuk ezt a bejáratot, mert ez van legmesszebb az ebédlőtől.

A folyosóra érve a szekrényekhez simulok, mintha bármilyen védelmet jelentenének. Mostanra már olyan sok suliba jártam (legutóbbi számításaim szerint hatba), hogy mind összefolynak. Ugyanazok a „Szavazz rám!” poszterek díszlegnek a falakon, ugyanolyan sárbarna szekrényekből lógnak ki furcsa szögben papírfecnik, ugyanolyan semmivel össze nem téveszthető szag terjeng a levegőben, ami tornacuccokból, tonhalas szendvicsekből és tisztítószerekből származik. Az Államokban bárhol lehetne ez a suli.

Murphy igazgató irodájának ajtaja könnyen nyílik. Igencsak bízhat az emberekben, ha nem tartja zárva. Egyetlen nyikorgás nélkül slisszanok be. Szó szerint látom, ahogy a szívem kalapál a pólóm alatt, és le merném fogadni, hogy vagy egy csésze vizet ki tudnék facsarni a tenyeremből. Leszámítva az elmúlt öt perc eseményeit (no, és egy másik idegörlő alkalmat még ovis koromból, amikor besurrantam a raktárba egy kis ráadás állateledelért, de valaki bezárt), igen kevés tapasztalatom van a tiltott helyeken járkálásról. Shelby és az őribarijai különböző helyeken állnak az iskola körül, készen arra, hogy SMS-t küldjenek, ha váratlan látogató közeledne. Előveszem a mobilomat. Nincs SMS. Ez jó jel.

A behúzott sötétítő csak igen kevés fényt engednek beszűrődni a parkolóból, de nem kockáztathatom a lebukást azzal, hogy elhúrom őket, vagy felkapcsolom a lámpát az íróasztalon. Egyrészt megkönnyíti a dolgomat, hogy elég időt töltöttem már ezek között a falak között ahhoz, hogy szinte teljes sötétségben is lássam magam előtt az iroda alaprajzát, másrészt a majd egy méter magas kecskét is elég nehéz nem észrevenni.

Egyáltalán nem vontam kétségbe eddig a döntésemet, hogy meglovasítom az állatot, amíg pár centire nem állok a hosszúkás,

szőrös arctól. Korábban észre se vettem, hogy az állat egyik sötétbarna szeme majdnem három centivel magasabban van, mint a másik. Ha ehhez hozzávesszük az enyhén felfelé görbülő száját, édes, együgyű és kissé zavarodott ábrázatot kapunk.

Érte nyúlok, majd habozok. Igen, tényleg furcsa, hogy az igazgató egy kecskét tart az irodájában, de ki vagyok én, hogy ítélkezzek? Én személy szerint azt az álláspontot képviselem, hogy minél kevesebb dologgal foglalkozol, annál kevesebb az esélye, hogy megütöd a bokádat. Ez persze nem azt jelenti, hogy jogom van kritizálni valakit, aki egy hatalmas kecskével jár dolgozni és hű társként mindenhova magával viszi.

Az óra ketyeg, a kecske pedig nem fogja elkötni saját magát. Shelby és az öribarijai már biztosan azon tűnődnek, mi tart ilyen sokáig. Döntök. Hogy anyut boldoggá tegyem, ellopom a kecskét. Így a következő két hétben Shelbyvel és az öribarijaival ülhetek, és úgy tehetek, mintha érteném, vagy egyáltalán érdekelne, amiről beszélnek. Aztán az egészet magam mögött hagyom majd, és belemerülök a világ túlsó felén élő apró, szőrös falakók udvarlási szokásaiba.

Nem vagyok benne biztos, milyen sorrendben történt pontosan, de ahogy a kecske két oldala köré fontam a karjaimat, hirtelen fény öntötte el a szobát. Az „El a kezekkel attól a kecskétől!” parancs repül felém az ajtóból. A „menekülő autóm” (Shelby bátyjának pick-upja) Shelbyvel és az öribarijaival a hátsó ülésen elhúz a parkolóból, Murphy igazgató arca pedig a túlérzékeny ijedtségi reflexemnek köszönhetően telibe kap egy egész doboz gázspray-t.

Amikor a szüleim ideérnek értem, mindent megteszek, hogy ne sírjam el magam. Murphy igazgató épp eleget könnyezik mindkét-
tőnk helyett is. Remélhetőleg hamarosan elmúlik, és visszanyeri

a teljes látását. Legalábbis a doboz oldalán lévő apró betűs leírás szerint ennek kell történnie nagyjából két-három óra múlva.

– A lányukat a tanév utolsó két hetére felfüggesztem, otthon kell majd letennie az év végi vizsgákat – jelenti ki a szüleimnek.

Ők a székeikben ülve bólogatnak, miközben inkább a nagy íróasztalra merednek, minthogy Murphy igazgatóra kelljen nézniük. Nem hibáztatom őket. A könnyezése és a rángatózása elég háttorzongató.

– Kész vagyok lefaragni egy hetet a büntetéséből, ha a lányuk feladja a cinkosait.

Megrázom a fejemet. Lehet, hogy nem vagyok nagy csapatjátékos, de azt még én is tudom, hogy az ember nem köpi be a bűntársait.

Murphy igazgató arca elkomorul. Anyu arckifejezése azonban haragról és csalódottságról különös módon valami olyasmire vált, ami, mintha... megkönnyebbülés lenne? Vagy boldogság? Igen, határozottan csillog valami a szemében. Elképzelhető lenne, hogy akkora örömet érez, amiért engem is meghívtak, hogy részt vegyek egy más gyerekekkel végzett közös tevékenységben (legyen az akár egy csínytevés), hogy még attól is el tudna tekinteni, hogy épp most függesztettek fel?

Apu szemében azonban semmilyen hasonló csillogást nem vélek felfedezni. Elég sok kell az általában igen laza apukámnak, hogy dühös legyen, de az álla határozott tartásából meg tudom mondani, hogy most bizony nem fogom megúszni büntetés nélkül.

El nem tudom képzelni, miféle galibákba kerülhettem volna, ha ez egy *igazi* kecske lett volna.

Második fejezet

Másnap reggel csörgedező patak hangjára ébredek. A legtöbb gyerek ébresztője csipog, berreg vagy az aktuális toplistát játssza. Az enyém beállítástól függően csörgedezik, csobog, eső hangját hallatja, mennydörög vagy süvít. Anyu fontosnak érzi, hogy a természet megnyugtató hangjaira keljünk, ahogy teszik azt az állatok, és tették az őseink is több millió éven át. De most őszintén, a sziklákon lefelé folydogáló víz hangja vajmi keveset segít most a gondomon. Sokkal inkább gúnyt űz belőlem a maga „Csak dőlj hátra, és élvezd a természet csodáit, hát nem gyönyörű az élet?” hozzáállásával. Átállítom inkább zivatarra. Na, tessék! Ez most már passzol a hangulatomhoz.

A többiek, akiket nem kaptak rajta azon, hogy egy életnagyságú kitömött kecskét próbálnak meglovasítani (majd átmenetileg megvakítani az igazgatót), épp most ébrednek egy átlagos tanítási napra. Én ehelyett a mennyezetet bámulom, és azon tűnődöm, hogy vajon miket fognak mondani rólam. Annak ellenére, hogy

általában igyekszem észrevétlen maradni, nagy valószínűséggel fel fog tűnni másoknak is, hogy két hétre felfüggesztettek. Ilyesmi azért elég ritkán fordul elő.

Ha ez egy átlagos nap lenne, akkor épp készülnék lekésni a buszt. Őszintén szólva arra számítottam, hogy mostanra bejönnek a szüleim. Lepakcsolom a vihart és felülök. A csendben két dolgot hallok: kertészollók csattogását az ablakom alatt, és apu ujjainak kopogását a gépe billentyűzetén a folyosó végén. Teljes frászban van a határidő miatt a legújabb „zombik esznek úrlényeket” könyve kapcsán, amit idősebb koromig nem olvashatok el.

Az ablakomon kívül az olló csattogása egyre hangosabbá és intenzívebbé válik. A házunk egyszintes, úgyhogy amikor kikukucskálok a sötétítők mögül, mindössze másfél méter választ el a kis zöldségeskerttől. Répák, borsóhüvelyek és több csokor petrezselyem repül anyu fehér fonott kosarába, miközben ő nyisszant, rángat és megint nyisszant. A bal oldalánál lévő bokor tele van színpompás pillangókkal, de ő még csak oda se pillant. A szokásosnál legalább ötször gyorsabban mozog, úgyhogy a dolgok rosszabbul festenek, mint gondoltam. Visszaengedem a sötétítőfüggönyöket.

Az egyetlen fénysugár, ami átszűrődik a küszöbön álló katasztrófa fölöttem gyülekező viharfelhői között, Jake Harrison, aki az ablakom mellett lévő poszterről mosolyog le rám. Odahajolok, és nyomok az arcára egy puszit. Ettől a kis reggeli rituálétól mindig jobban érzem magam. Jake visszamosolyog rám tökéletesen fehér fogsorával, miközben a szemében látható csillogás azt üzeni: „Ugyan hatalmas filmcsillag vagyok, ám közben egy egyszerű srác is.” Ő az egyetlen fiú, akiről el tudom képzelni, hogy a való életben megcsókoljam, ami persze azt jelenti, hogy soha az életben nem

fogok *senkit* sem megcsókolni, hiszen nagyjából annyi esélyem van rá, mint arra, hogy még egy fejet növezzek.

Hogy lenyugtassam az idegeimet, előveszem az írószereimet. A negyedik tanárom úgy hitte, a levélírás kihalóban lévő műfaj, úgyhogy mindegyikünket összehozott egy levelezőtárssal, aki az ország másik felében lakik. Az enyém Julie. Ő az egyetlen ember, akinek elmesélem, mi zajlik most az életemben. Ezt a legutóbbi incidenst el sem fogja *hinni*. Amikor már az egészet papírra vettem, megcímezem a borítékot, és fejfelé ráragasztom a bélyeget. Ez már szokássá vált, amióta írok neki. Ezután benyúlok a szekrényembe, előhúzom a virágos kalapdobozt, ami még anyu anyukájáé, Emilia nagyié volt. Leveszem a tetejét, és beledobom a borítékot. A másik hatvanhat levél tetején landol, amiket az elmúlt négy évben írtam, de soha nem küldtem el Julie-nak.

A tomboló kertészkedésnek végre vége szakad. Muszáj kimenem a fürdőszobába, akkor is, ha így el kell hagynom a szobám viszonylagos biztonságát. Várom még egy percet, majd lassan kinyitom az ajtómat, abban bízva, hogy tiszta a levegő. De nem az. A szüleim az ajtómtól úgy egy méterre állnak és suttognak. Elhallgatnak, amikor meglátnak.

– Beszelnünk kell – szólal meg anyu, és az egyik kesztyűs kezével megdörzsöli az állát. Épp készülök szólni neki, hogy földet kent végig az arcán, de apu már meg is nyalta az egyik ujját, és azzal igyekszik eltüntetni a pacát. Nagyon sok erőfeszitésembe kerül nem forгатni a szemeimet ettől a gesztustól. Most őszintén, apu olyan, mint egy nyolcadikos, aki belezúgott a pomponlányok kapitányába. Meg vagyok győződve róla, hogy az ő szemében anyu tökéletes, és kizárt, hogy bármit is rosszul csináljon.

– Menjünk ki hátra! – folytatja anyu. Apu és én pizsamában és papucsban vagyunk, de anyunak ez vagy nem tűnik fel, vagy nem is érdekli, ahogy végigvezeti kis csoportunkat a folyosón, majd ki a hátsó ajtón. A nyírfa alatt álló, fából készült piknikasztal vált a családi kupaktanácsok helyszínévé, el is indulunk egyenesen abba az irányba.

Amikor leülünk, anyu nem vesztegeti az időt a szép júniusi időről való fecsegésre.

– A bizalom és az őszinteség elengedhetetlenek egy egészséges kapcsolathoz és egy boldog családhoz – kezd bele, miközben a kezeit tenyérrel felfelé az asztalra teszi. – Csalódást okoztál nekünk, Tara, és megtörted a bizalmunkat. Ez pedig következményeket von maga után. Komoly következményeket.

A szemeim elkerekednek a szavai durvaságán. Minden egyes szótól egyre jobban összerándul a gyomrom. Még soha nem beszélt így velem. Volt már kemény, de mélyen legbelül mindig éreztem, hogy mellettem áll. Apu fészkelődni kezd anyu mellett a padon, de csendben marad.

– Fordulóponthoz értél az életedben, Tara, és apukáddal a mi feladatunk biztosítani, hogy ne veszélyes irányba indulj tovább.

Oké, kezd leesni, hogy a leghatározottabb módon nem örül a próbálkozásomnak, amivel jó benyomást igyekeztem tenni a népszerű gyerekekre. Minden bizonnyal félreértelmeztem a tegnapi esti csillogást a szemében. Ezt meg is erősíti, amikor így folytatja:

– Szeretném azt gondolni, hogy olyan lányt neveltem, aki nem tesz bődületes butaságot, csak mert a többiek is csinálják.

Most már nem állom meg, hogy ne forgassam a szemeimet. Hát nem ismer engem jobban ennél? Mikor követtem én a tömeget vagy ilyesmi? Mikor kért meg engem erre egyáltalán bárki is?

Hogyan magyarázhatnám el neki, hogy csak azért csináltam, hogy az ő kedvében járjak? Segítségért könyörögve apura nézek, de ő pont ezt a pillanatot választja, hogy egy asztalból kiálló szöveget kezdjen ütlegetni a hatalmas lábával.

– Szóval, mire akarsz kilyukadni? – kérdezem anyut. – A következő két hétben, amíg el nem indulunk Madagaszkárra, szobafogságban vagyok? Már amúgy is felfüggesztettek. Az nem elég?

Megrázza a fejét.

– Tudom, hogy ez keményen fog hangzani, de apukáddal úgy döntöttünk, idén nyáron nem jössz velünk. Ehelyett Bethany nénikéd és Roger bácsikád társaságában töltöd a szünidőt Fűzlakban. Jó pár éve nem láttad Emily unokahúgodat, úgy gondoljuk, igazán rád fér egy kis távol töltött idő azoktól a gyerekektől, akik rossz hatással vannak rád.

Leesik az állam. Szó szerint nem tudom becsukni a számat. Egy méhecske is repülhetne egyenesen felém, azt sem lennék képes megállítani, hogy ne a nyelvemen landoljon. Anyu az elmúlt tizenkét évet és tizenegy hónapot azzal töltötte, hogy próbált láthatatlan veszélyektől is megóvni, és oké, talán egy kicsit el is kényeztetett (talán mert büntudata van, amiért állandóan költöznünk kell, ha kap egy új oktatói vagy kutatói állást). Most meg szélnek ereszt teljesen egyedül, míg ő a világ másik végén dekkol? Kétlem, hogy a dzsungelből követni tudná a telefonomat.

Apu megköszörüli a torkát, és szembefordul anyuval.

– Tudom, hogy megegyeztünk ebben, Molly, de talán egy rövidebb látogatás is elég lenne a testvéred családjánál. Egy vagy két hét talán. Nem akarhatjuk felborítani a nyári terveiket...

Apu szavai nyomán remény csillan bennem, de anyu azonnal szertefoszlatja.

– Már beszéltem Bethanyval, és nagyon izgatott a dolog miatt. Még Emilyt is otthon tartja tábor helyett, hogy együtt lehessenek Tarával. Ha a makik jól viselkednek, nem leszünk oda egész nyáron.

Még mindig totális sokkhatás alatt próbálok összeszedni a gondolataimat. Nem lesznek bambuszmakik? Egész nyárra a kis unokatesómmal ragadok, akivel a legutóbbi látogatásukkor el kellett rohanni a kórházba, mert megevett egy fél rúd ragasztót? Erőlködnöm kell, hogy a szám rendesen működjön:

– De anyu, te utálod Fűzlakot. Engem meg oda akarsz száműzni két hónapra, olyan emberek közé, akiket alig ismerek, amíg ti ketten több ezer kilométerre lesztek?

Mellette szóljon, annyi tisztesség van benne, hogy lesüsse a tekintetét. Egyik lába a másik után rángatózni kezd, ami szokása, ha ideges.

– Nem szabadna az *utál* kifejezést használnod, az egy szörnyű szó. És csodás volt Fűzlakban felnőni, igaz, James?

Apu bólint.

– Még jó, hogy az volt.

– Akkor miért nem megyünk vissza oda soha? Tudom, hogy a szüleitek már nincsenek ott, de miért nem látogatjuk meg soha Bethany nénit?

– Ez bonyolult – válaszolja anyu, még mindig az asztalra meredve. – Az embereket leköti az életük, de neked most lehetőséged lesz jobban megismerni az unokatestvéredet. Emily kétségkívül megfontolt és kiegyensúlyozott lány, és úgy gondolom, hogy pozitív hatással lesz rád.

Csodálkozva rázom meg a fejemet.

– Hétéves és ragasztót eszik! És én is elég megfontolt vagyok!

– Már nem hétéves – javít ki anyu. – Most már tizenegy, és a tanulmányait tekintve igen tehetséges. Biztosíthatlak afelől is, hogy már nem eszik ragasztót. És azt, hogy betörsz az iskolaigazgató irodájába, kiegyensúlyozott személy tetteinek gondoldod?

Felemelem a hangomat.

– Hogyan lehetnék kiegyensúlyozott, ha minden egyes alkalommal odébb kell állnunk, mihelyst megfordul a széljárás?

Összeszorítja az ajkait. Dühös némaságban meredünk egymásra. Apu egy újabb szöveget püföl. Igencsak bízhat a papucsá anyagában, vagy nemrég kapott tetanuszoltást.

Anyu olyan halkán szólal meg, hogy át kell hajolnom az asztal fölött, hogy halljam, mit mond.

– Mi van, ha megígérem, hogy ha önként mész, ha tényleg megpróbálsz kijönni mindenkivel, és nyitott leszél, akkor többé nem költözünk?

Megrántom a vállam.

– Nem hiszek neked.

– Komolyan beszélek – válaszolja, ezúttal határozottabban.

Apu abbahagyja a szög püfölését, és felhúzza a szemöldökét.

– Biztos vagy benne, Molly, hogy ezt meg akarod ígérni?

Anyu határozottan karba fonja a kezeit maga előtt, és bólint.

Apu felém fordul.

– Ez elég jó ajánlat. Mit gondolsz?

Őszintén nem tudom, mit gondoljak. Nem mintha a hely, ahol most élünk, olyan csodálatos lenne, vagy ilyesmi. Csak egy újabb külváros a külvárosok között. A szüleim soha nem költöznek érdekes helyre. De a gondolat, hogy nem kell újra összepakolni, nem kell új gyerekek lennem, akire mindenki bámul, nos, ez túl jó ahhoz, hogy hagyjam elillanni.

– Rendben, megteszem. De elvihetem magammal a biciklimet és a Jake Harrison-poszteremet, és ha Emily bármilyen egyéb művészalkelléket megesszik, azonnal visszarepültök értem.

– Megegyeztünk – válaszolja anyu, és kinyújtja a kezét.

– És soha többé nem költözünk? Legalábbis amíg el nem végzem a sulit? Úgy értem a gimit, nem az általános iskolát.

– Ja.

Megfogom a kezét és megrázom.

– Kezdj csomagolni! – mondja vidáman. – Szombaton indulunk Fűzlakba.

Megint leesik az állam.

– Mármost *holnap?* – sikerül kinyögnöm. – Egek, ti aztán nem vesztegetitek az időt, hogy megszabaduljatok tőlem! Mi lesz a házimmal? És a vizsgákkal?

– Nem próbálunk megszabadulni tőled, Tara. A kutatócsoport, amit vezetni fogok, már elindult. Akkor szándékoztam csatlakozni hozzájuk, amikor vége a sulinak. Így viszont már nincs okom várni. Elviszünk téged, és holnap este onnan repülünk.

Motyogok valamit a bajszom alatt, amiért normális esetben tuti egy hét szobafogságot kapnék.

Vet rám egy figyelmeztető pillantást, majd feláll a padról.

– Később még be kell mennünk a suliba, hogy ki tudd üríteni a szekrényedet. A tanáraid beadják a feladataidat a központi irodába. – Ezzel int apunak, hogy kövesse, amit persze ő meg is tesz, mivel tudja, hogy ha már döntött valamiről, teljesen fölösleges vitatkozni anyuval. Ahogy visszafelé haladnak a ház felé, apu megfordul, és felmutatja a hüvelykujját egy amolyan „meg tudod csinálni” üzenettel.

Egy nyár távol a szüleimtől talán nem is lesz olyan rossz alternatíva.

Az asztalra fektetem az arcomat, és lehunyom a szememet. A gyomromban lévő görcs sajnos ismerős érzés. Minden alkalommal visszatér, amikor a szüleim bejelentik, hogy megint költözünk. Amikor költözünk, azt legalább hárman tesszük. Egy közvetlenül a fülem mellől érkező éles madárhang goromba módon ránt ki az önsajnálattal lefelé húzó örvényéből.

Kinyitom a szemem és felemelem a fejem az asztról. Már nem vagyok egyedül a kertben. Egy hatalmas madár (súlyom vagy egerészölyv?) ücsörög kevesebb mint harminc centire az arcomtól. Normális esetben felpattannék és sikítanék, ha szembe találnám magam egy hegyes, görbe csőrű, hatalmas madárral, ami elég közel ül ahhoz, hogy kivájjja a szememet, ám most lefagyok. Nem vagyok babonás természetű (mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy péntek tizenharmadikán leszek tizenhárom éves), de meglehetősen biztos vagyok benne, hogy a madár hirtelen feltűnése jelent valamit. Jó vagy rossz szerencsét? Hat héttel több telet? Nem, várjunk csak, az a medve miatt van.

A súlyom oldalra dönti a fejét, mintha valamit eldönteni próbálna. Egy madár méreget! Végül aztán felborzolja a fényes barna tollait, kétségkívül valamiféle döntésre jutva. Egy utolsó füttyentés és egy azt követő rikkantás kíséretében leugrik az asztról, és felrepül. Lustán csapkod a hatalmas szárnyaival, majd lassú vitorlázással keringeni kezd felettem. Még mindig elég közel van ahhoz, hogy tisztán láthassam a sárga lábait és a hegyes karmait. Egy hirtelen nekilendüléssel gyors szárnycsapkodásba kezd és elröppen. Egy másodperccel később valami nedveset és csúszósat érzek a fejem hátsó felén.

Ez semmi jót nem jelenthet.

Harmadik fejezet

Lófarokba kötöm a még nedves hajamat, és hullafáradtan bemá-
szom az ágyba. Az egyetlen jó dolog a mai napban az, hogy vége
van. A nap legrosszabb pontja az volt, amikor anyu bejelentette a
száműzetésemet Fűzlakba, de ezután még további megszégyeníté-
sek és bosszúságok vártak rám. A teljesség igénye nélkül az alábbiak:

1. Tizenkét óra alatt három tusolásba kerültem, hogy megszabaduljak a hajamba került ragacsos sólyom kakától.
2. Először el kellett viselnem, hogy az ő az, kecske, igazgató, gázspray és felfüggesztették szavakat sutogták körülöttem, miközben apuval megtettem a szégyenteljes utat az igazgató irodájáig. Aztán Shelby Malone (a jelenlegi ősellenségem) elment mellettünk a folyosón, és odaszólt, hogy: „Húha, Sara, apukád tényleg jó magas.” Apu pedig visszamosolygott rá (annak ellenére, hogy Shelby épp most tévesztette el a nevemet), és odaszólt, hogy: „Köszönöm, fiatal hölgy!”

3. Murphy igazgató bejelentette, hogy mivel megtudta anyukámtól, hogy holnap egy problémás tinédzsereknek szervezett táborba indulok, nem akar akadályozni abban, hogy „elvégezzem az ott rám váró fontos munkát”, így eltekint a házi feladatokról, és megkéri majd a tanárait, hogy küldjék el az év végi vizsgasoraimat a táborban dolgozó tanácsadók egyikének, aki majd felügyeli azokat. Ha a problémás tinédzsereknek szervezett tábor szavak nem egyszerre hagyták volna el a száját a bal szeméből folydogáló zöld gennyel, talán jobban odafigyeltem volna rájuk. Így viszont eltartott pár másodpercig, amíg a mondandója eljutott az agyamig, ami utána azonnal érvekkel kezdett előállni arra vonatkozóan, hogy miért is nem vagyok én problémás tinédzser, jelentsen az bármit is. Példának okáért nem hasonlítom magam retusált szupermodellekhez. Nem vagyok rákattanva a fiúkra (csak Jake Harrisonra, de őt ugyan ki ne imádná?). Nem utálok a szüleimet (nos, talán épp most egy egész kicsit mégis), és nem cigizek a tornaterem mögött, mint azok a kölykök, akik azt hiszik, hogy nagyon menőnek tűnnek ettől, pedig valójában nevetségesen festenek. Oké, lehet, hogy sokszor viselek feketét, de nem azért, mert depressziós vagyok, vagy mert lázadok a társadalom vagy bármi más ellen. Ennek mindössze annyi az oka, hogy rettenetes stílusérzékkel vagyok megáldva, és a fekete mindig igen jól illik a feketéhez.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

4. Apu egész úton hazafelé arról győzködött, hogy anyu csak azért hagyta meg Murphy igazgatót abban a hitben, hogy abba a táborba megyek, mert máskülönben nem engedték volna elhagynom a várost a vizsgák letétele előtt.
5. A jó hír viszont az, hogy az igazgató máris visszanyert valamennyit a látásából, mert ahogy észrevettem, összerándult.
6. Arra értem haza, hogy anyu vette a bátorságot, és becsomagolta a bőröndömet, amit így én újrapakothattam a megfelelő dolgokkal. Ezután nem voltam hajlandó elmenni vele a fagyishoz, hogy utójára még együnk a kedvenc rágógumis fagyinkból. Mindig kihúzzuk a rágógömböket a fagyiból, és mosolygó arcokat csinálunk belőlük a szalvétánkra, nekem pedig semmi kedvem nem volt most mosolyogni. Még rágógömbbel sem.

– Ébren vagy még? – kérdi anyu, miután bedugja a fejét, és anélkül, hogy ennek tudatában lenne, ezzel újabb pontot ad a ma velem történt bosszantó dolgok listájához.

Felmordulok.

– Ezt igennek veszem. Át tudnál jönni a szobámba egy percre?

Még csak arra sem veszem a fáradságot, hogy megkérdezzem, miért. Anyu egyetlen válaszában se volt túl sok értelme az utóbbi időben.